

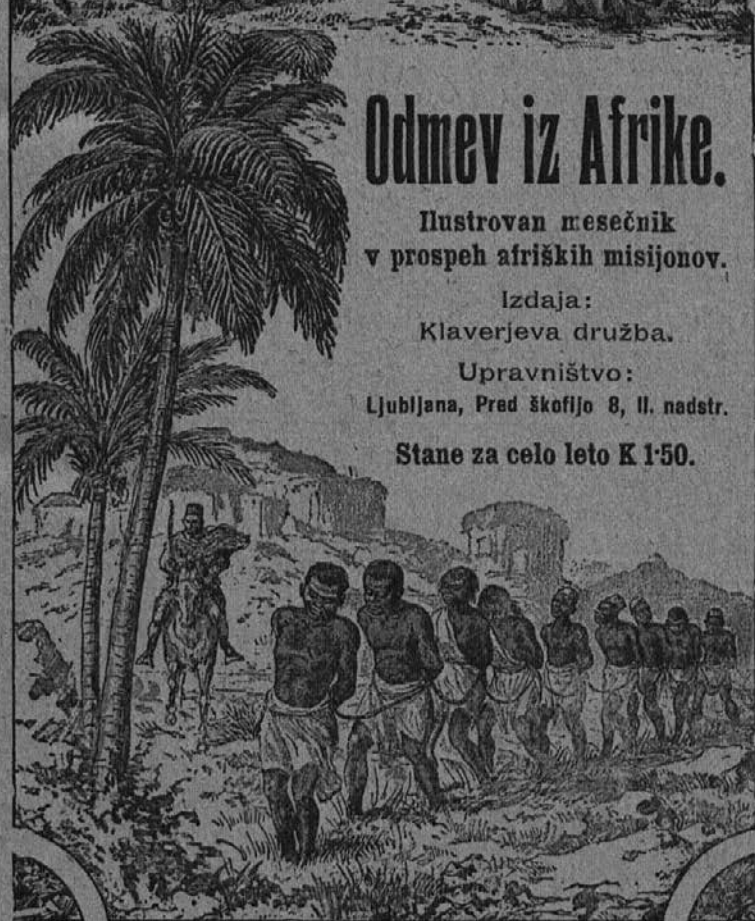
Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravišтво:
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev.

Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred Škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve Družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitssgasse 12.

Vsebina številke meseca septembra:

Dušna premija. — Drugi Peter Klaver. — O deželi in ljudstvu v Ibibio. — (Misijonski dopisi). Apostolski vikariat ob Zlatem obrežju. — Misijonarji-lazaristi in vojska. — Apostolski vikariat Transvaal. — Apostolska prefektura Severta-Katanga. — Dospela misijonska pisma (od 10. aprila do 10. maja 1915). — (Listek.) Kraljevska podpornica misijonov v 15. stoletju. — Glasovi iz kroga čitateljev. — Zadnja pošta. — Popolni odpustek. — Nepopolni odpustek. — Sliki: Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev in zaščitnik Družbe sv. Petra Klaverja. — O. Baetman kot desetnik - bolniški strežnik.

Častilec sv. Petra Klaverja.

Sv. Peter Klaver. Velika podoba, oljnat tisk, oblika 34—46 cm.

Izjemna cena 20 vin., s poštnino 30 vin.

Majhne podobice sv. Petra Klaverja.

Primerne za molitvenike. Lepo barvane, komad 2 vinarja, 50 komadov stane 75 vinarjev. Ista slika nekoliko večja, cena komada 5 vinarjev, 50 komadov 2 K 25 vinarjev.

Podobice sv. Petra Klaverja

v obliki molitvene knjige, svetlotisk. Cena komada 5 vinarjev, 50 komadov 2 K 25 vinarjev.

Litanije k časti sv. Petra Klaverja

(cerkveno potrjene za osebno porabo). 4 strani v obliki molitvene knjige. S podobo svetnika. 1 komad 2 vin., 100 komadov 1 K 50 vin.

Vse navedene stvari se dobe pri

Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani,

Pred Škofijo 8, II. nadstr.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev in zaščitnik
Družbe sv. Petra Klaverja.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov so nam
obljubili afrikanski misijonski škofje in misijonarji do danes
(1. junija) letno

407 svetih maš.

Drugi Peter Klaver.

(Piše o. Porte, O. M. I.)

28. majnika 1914. je v Romi (dežela Bazuto) umrl o. Ger-
rard, ki ga smem imenovati „svetnika“, da, naravnost „veli-
kega svetnika“ južne Afrike. Blagi pokojnik se je porodil
pred 84 leti v neki lotarinški vasi. Že v zgodnji mladosti
so ga imenovali „svetnika“. Zapustivši veliko semenišče v

Metzu je vstopil v red oblatov brezmadežnega Spočetja, od koder je bil poslan v Natal, da tam deluje za spreobrnjenje Kafrov. Odlikoval se je že takrat po tako izredni svetosti, da so sobico sicer proste in revne očetove hišice, kakor tudi njegovo posteljo izločili od navadne uporabe ter zlasti visoko častili sliko mladega misijonarja. 50 let po njegovem odhodu mi je bila dana prilika, obiskati njegovo rojstno vas ter videti čedno ohranjeno sobico in njegovo sliko; vse še je bilo v istem stanju, kakor je on zapustil.

Deloval sem kakih 13 let v družbi z o. Gerardom, deloma neposredno ob njegovi strani, deloma v njegovem okolišu. Pod njegovim vodstvom sem delal prve misijonske poskuse in se naučil prve kafriške besede. Uživam tudi odlikovanje, da se smem prištevati njegovim prijateljem ter sem bil priča njegove svete smrti.

Sedem let je bival o. Gerard v Natalu; med tem časom, v katerem je on sam s škofom Allardom, dvema drugima misijonarjema in tremi brati tamkaj deloval, je bilo mogoče krstiti le dva umirajoča otroka in še ta le skrivaj. In danes najdemo v isti pokrajini, prvem delokrogu o. Gerarda, nad 25.000 katoliških Kafrov. Po sedemletnem brezuspešnem delovanju se poda o. Gerard v spremstvu škofa Allarda v deželo Bazuto. Toda tudi tukaj pričeto delo ni obetalo mnogo uspehov. Po petih letih trudapolnega delovanja škofa, o. Gerarda, treh drugih očetov in treh bratov so mogli krstiti komaj sedem katehumenov, med tem ko šteje sedaj to od o. Gerarda in njegovih tovarišev obdelano polje nad 20.000 katoliških Bazuto, z glavarjem celega rodu na čelu.

Upam, da se o življenju, delovanju in čednostih pokojnega apostola, ki je okrog 60 let svojega življenja preživel v Južni Afriki, izda poljudna brošurica. — Nikdar se ni med tem časom vrnil v Evropo, nikoli ni več videl svojcev in tudi v deželi njegovega delovanja ga je vodil korak le k črncem, kamor ga je klicala njegova apostolska služba. Celih 60 let je svoje moči žrtvoval službi zamorcev, za nje je daroval sebe in vse, kar je imel. Umrl je za svoje črnce in z njimi je pokopan v sredi rodu Bazuto. Okrog njega sniva smrtno spanje tisoče in tisoče njegovih, od njega spreobrnjenih Bazuto - otrok. Ob njegovem pogrebu so mu dali častno spremstvo tisoči kristjanov in poganov, na čelu vsem njih katoliški glavar Griffith.

Nepozabno ostane Bazuto - zamorcem ime o. Gerarda; čednosti in dela umrlega ga bodo proslavila še bolj. Njegov grob bo zbirališče ubogih in trpečih in Bog bo, o tem sem prepričan, na nadnaraven način razodel moč tega tako sve-

tega, in vendar tako ponižnega redovnika, ki je svoje zmožnosti tako malo upošteval, da se je pogosto proti meni slično izrazil: „Vidite, ako je človek neumen, mora to nositi celo svoje življenje.“ Sam se je imel za „neumnega“, a oni, ki so ga poznali, sodili so čisto drugače o njem; bil je eden onih, katerim velja beseda Gospodova: „Blagor ubogim v duhu, ker bodo zemljo posedli.“

O. Gerard je visoko častil sv. Petra Klaverja, in sme se imenovati vredni njegov naslednik.

P o j a s n i l o.

V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da z imenovanjem „sveti“, v kolikor je pisec teh vrst rabil ta izraz o pokojniku, o katerega čednostih še sveta Cerkev ni izrekla svoje sodbe, na noben način nočemo delati določilom rimske stolice nasproti.

O deželi in ljudstvu v Ibibio.

(O. Sinner, apostolski misijonar iz Auve v Ibibio-Nigeriji.)

Ibibio se imenuje ljudstvo in dežela zapadno od Cross-Riverja do Ibu ob Nigru. Dežela ima globoke morske zarezze, je ob obali zelo nizka in tvori prostrane močvirnate pokrajine, ki so pokrite z neprodinimi gozdovi. V notranjosti se dežela hitro dviga in je preprežena z mnogimi hribi, ki tvorijo oblike več verig. Ibibijci ljubijo in varujejo visoka drevesa, ker verujejo, da v njih stanujejo duhovi. Odtod prihaja, da naredi ta dežela, če se jo pogleda s kakega griča, vtis nepregledne gozdne pokrajine.

Ibibijci so po svojem jeziku bratski narod Ibov in spadajo z drugimi zamorskimi plemeni v Nigeriji vred k veliki hamitski jezikovni in narodnostni družini. Preje so stanovali bolj severno, a so bili v 17. stoletju od mogočnega Ibo pregnani proti jugu, kjer so ustanovili Kalabar in posedli vso pokrajino do kamerunskega gorovja. Ibibijci ne stanujejo skupaj v velikih mestih, marveč posamezne družine stanujejo raztresene na svojih poljih. Več družin izvaja svoj izvor od enega skupnega praočeta in se po njem imenujejo. Narod Ibibio razpade torej kot izraelsko ljudstvo v več velikih rodov. Neizmerne pokrajine ob reki Niger so bile dodeljene na berolinskem kongresu pod imenom Nigerija angleški oblasti. Angleži pa so začeli razširjati in uveljavljati svoj protektorat nad notranjščino dežele šele leta 1900. Do pri-

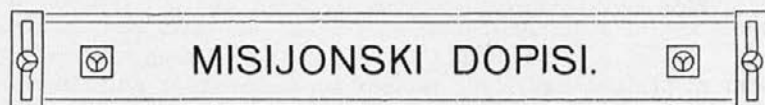
hoda Angležev so živeli različni ibibijski rodovi neodvisno med seboj; govore pa vsi isti jezik in imajo vsi isto vladno obliko, iste naprave in iste verske nazore in navade.

Kot v časih patrijarhov velja še dandanes med ibibijskimi rodovi moč družinskega načelnika za največjo. Vsi družinski načelniki ali starejšine skup tvorijo ródovo zbornico. Ta zbornica uravnava vse skupne zadeve, rešuje vsa preporna vprašanja in odločuje o življenju in smrti; voli ródovega načelnika ali poglavarja, ki izvršuje manjše sodnijske zadeve, sklicuje visoko zbornico, v njej predseduje, predlaga vprašanja in zastopa rod na zunaj. Najvišje moči nad celo deželo in vsem ljudstvom pa nima niti visoka zbornica niti poglavar, marveč Egbo. Egbo so duhovna, breztelesna, nadnaravna bitja, ki na zemlji navadno bivajo v gozdovih. So dobri in hudobni Egbo. Egbo je za Ibibijce tako svet, da je ženskam prepovedano izgovoriti ime Egbo. Tudi Egbo imajo svoje predstojnike. Ti Egbo stoje v neposrednji zvezi z nekaterimi osebami, ki tvorijo skrivno zvezo, takoimenovano Egbo-zvezo. Čast, da kdo spada k Egbo-zvezi, se more kupiti. Če vzamemo praktično, spadajo k Egbo-zvezi vsi družinski načelniki. Samo oni vedo vse skrivnosti in vladajo deželo. Ob izrednih prilikah, n. pr. ob volitvi poglavarja, prineso v slovesnem sprevedu velikega Egbo iz gozda. Spreved otvorijo možje, zaviti v živalske kože in z maskiranimi obrazi; potem pridejo bobnarji z repi na hrbtu in zavoji peres na glavi, nato se prikažejo vojščaki, ki so oblečeni z raznobarvanimi tkaninami in vihte loke in sulice. Njim sledi poglavar s fantastično godbo, ki dela tak ropot, da človeka ušesa bole. Končno pride veliki Egbo sam, skrit v mali, s svilenimi tkaninami prevlečeni skrinji, t. j. verujejo, da je pričujoč neviden. Prvi družinski načelniki nosijo to sveto skrinjo na svojih ramah. V koči, kjer zboruje visoka zbornica, je pripravljena mala sobica, v katero se postavi sveta skrinja z velikim Egbo.

Od tedaj nadalje je slišati Egbov glas; podoben je kruljenju jezne živali. Kadar zaslišijo ljudje Egbovo kruljenje, vsi obmolknejo, vsi zbeže v svoje koče; vse koče trdno zapro, kajti Idem, t. j. reprezentanti (nadomestniki) Egbovi, letajo s svojimi repi in zvončki na hrbtu po vseh ulicah in stezah in ubijajo s svojimi velikanskimi biči vsakega, katerega dobe zunaj koč. Kdorkoli opazuje Egbovo ceremonijo, je smrti vreden. Zakoni, ki jih je dal Egbo, so se razglasili med bobnanjem. Vsak prestopnik zoper Egbov razglas se je kaznoval s smrtjo, krivec pa je mogel postaviti sužnja, ki je bil namesto njega usmrčen. Če se je

kdo le kaj malega upiral Egbovemu poslancu, je zaslužil ravnotako smrtno kazen. Če se je Egbovega poslanca v drugi državi na kakršenkoli način sramotilo, so se šli z vojsko maščevat, kjer je bil neredko slabjši rod popolnoma uničen.

Isto je veljalo o dolžnikih; če kdo ni mogel plačati, ga je upnik ujel in usmrtil. Včasih je bil cel rod zaradi dolga enega samega napaden in potolčen. Tatovom so odsekavali roko. V Auvi jih je sedaj več, ki imajo le eno roko. Pri skrivnih tatvinah in zločinih so pripustili sodbo bogu. Obtoženec mora piti strup. Če umrje, je kriv; če izmeče strup, je prost.

Apostolski vikarijat ob Zlatem obrežju.

(Škof Hummel piše naši generalni voditeljici iz Cape-Coast-Castle, 18. marca 1915.)

Čeprav je vojska v naših krajih trajala le kratko časa, je vendar zaostal običajni promet. Žalostni nasledki uničujoče evropske vojske se čutijo tudi pri nas: trgovina trpi vedno bolj, cene dovoznega blaga so z nasprotnim razmerjem izvoznih cen vedno višje, davki in carina vedno večja. Vprašujem se, kam bo to privedlo? Naše ljudstvo ne more umeti, kar mi imenujemo vojsko. Oni smatrajo vojsko za kratko medsebojno moritev dveh strank kakega mesta ali dveh mest, redkokdaj dveh plemen. Kakor hitro se enemu delu posreči, premagati pol ducata nasprotnikov, ponehajo sovražnosti in začno se pogajati za mir. Življenje brez Boga in npravnosti smatra to ravnanje za preprosto. Ubogo človeštvo! Za naše ljudi je to nekaj nepojmljivega. Ne slutijo pomena razvalin, ki se množe v Evropi, zlasti v naših katoliških deželah. Navajeni, živeti le sedanjosti, skrbeti le sproti za vsakdanji kruh, ne mislijo nič na prihodnost svoje cerkve, svojih duhovnikov. Brezdvomno nimajo sicer mnogo za dati, vendar bodo morali tudi oni od svoje strani napeti vse sedanjim razmeram primerne moči, ako hočejo obstoječe naprave ohraniti.

Od začetka vojske molimo v vseh naših misijonskih postajah v prilog miru s soglašanjem božje volje. Trdno upamo, da Gospod Jezus Kristus ne bo zapustil svojih zvestih otrok. Vaš velik pogum sredi tisočerih težav sedanjega časa, spoštovana gospa grofica, nas navdaja z občudovanjem in hva-

ležnostjo. Ne morete in niti se nočete ločiti od nas v teh žalostnih časih. Kako nas osrečuje zavest Vaše vneme in skrbi za misijone!

Število stranskih postaj vedno narašča. Ker primanjkuje misijonarjev, moramo pomnožiti število katekistov, ako hočemo naše postaje vzdržati.

Koliko hvaležnost Vam dolgujem za poslanih 1347 K 40 v, ki sem jih prejel za vzdrževanje katekistov! Naj Bog obilno plača vsem velikodušnim dobrotnikom, ki nam pomagajo na ta način v času, ko je naprava za vzdrževanje katekistov najnujnejša in največje važnosti!

Prihajam iz Accra, v vseh ozirih tako važnega mesta. Ogroženi smo, izgubiti naš kos zemljišča, če v teku šestih mesecev ne postavimo na njem šole ali kapelice. Oni del novega mesta, kjer se nahaja naše posestvo, vidoma narašča; tam ni protestantov, tudi nimajo oni še svoje šole. Kako zaželjeno bi bilo, če bi se mogli vendar enkrat naseliti v tej postaji Srca Jezusovega. Želijo nas naši kristjani, čez 300 po številu, kakor tudi naši prijatelji; že dve leti poučujejo tam naši učitelji, a nimajo nobenega duhovnika. V notranjosti mesta nas nestrpno pričakujejo. Najel sem eno dvorano za službo božjo in eno za misijonarja, toda najemnina je nenavadno visoka in slabo naložena. Zato nima postaja nič za kapelo; nova kapela v Denu-Threetownu še tudi potrebuje mnogo reči, istotako zgotovljena cerkev v Coomassi. Ajuan tekmuje s sv. Jožefom v Amonfuli, 10 kilometrov oddaljena misijonska postaja, katere cerkev in zvonik pričakujeta dovršitve, za katero pa ubogim ljudem nimam ničesar dati. Ti mislijo na Vašo dobrotljivost do Ajua, kamor so nekdaj zahajali k službi božji.

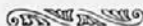
Spoštovana gospa grofica! Podal sem Vam tu nekaj obrisov slike Zlatega obrežja; kajne, spačena slika? Presveto Srce Jezusovo bo moralo obračunati z njo.

Leto 1914. je bilo, hvala Bogu, dobro. Moje zdravje je bilo trajno, dočim se je moralo več očetov in sester vrniti v domovino, da si ondi okrepijo svoje vsled večletnega neumornega dela omajano zdravje.

Zadnji proračun se glasi sledeče: 14.022 katoličanov, 10.000 in čez poganov, ki jih imamo poučevati v sv. veri, 21 misijonarjev, 12 misijonskih sester, 150 katekistov in učiteljev, 47 sol, 3109 šolskih otrok, 8 glavnih postaj, 125 stranskih postaj, 67 cerkev in kapel, 15 delavnic, 11 sirotišnic (80 otrok), 22 gospodarskih poslopij in vrtov v najemu, 2 knjigovoznici, 1 tiskarno. V letu tega poročila smo šteli 506 krstov odraslih, 645 otrok, 23.134 spovedi, 24.630

sv. obhajil, 493 prvoobhajancev, 1859 velikonočnih sv. obhajil, 82 porok, 211 birmancev, 25 sv. poslednjih olj.

V postaji misijonskih sester se nahaja okrog 80 deklic, ki stanujejo v misijonu. Primanjkuje nam prostorov, da bi jih mogli več sprejeti, in v tem letnem času ne moremo podvzeti nobenih stavb.

Misijonarji-lazaristi in vojska.

Naši cenjeni čitatelji bodo gotovo radi slišali kaj natančnejšega o našem dopisniku, abesinskem misijonarju o. Baetman. Imenovani se nahaja sedaj kot desetnik in bolniški strežnik v nekem mestu vzhodne Francije. Od tam nam piše 6. aprila sledeče:

Visoko spoštovana gospa in dobrotnica!

Ni več časa za apostolska potovanja, ne za spreobranje tisočev v Afriki. Ogrožena domovina kliče svoje otroke, tudi tiste, katere je apostolski duh razkropil na vse strani sveta. In 3000 misijonarjev je postalo vojakov! Vsak izmed njih bo po končani vojni mogel poročati o množini trpljenja, pa tudi tolažbe, katere je bil deležen, o dobrem, kar je storil, o dušah, ki jih je rešil. Vsi bodo, o tem sem prepričan, mojega mnenja, namreč: ta strašna šiba božja je vir novega življenja za Francijo. Ludvig Veuillot pravi na nekem mestu, „da so milosti, ki prodrejo v hiše skozi razdrta okna“; vojska je za Francijo tak blagoslov.

Koj ob začetku mobilizacije sem bil dodeljen oddelku bolniških nosačev in bil tri in pol meseca na fronti. Življenje je bilo zelo trdo — pravo življenje misijonarja z mnogimi nevarnostmi. Priznam, da sem gledal pogosto smrti v oči, a ona me ni videla! Kolikokrat smo šli v onih groznih, od daljnih pogorišč razsvetljenih nočeh iskat ranjencev, ko nas je obdajal grom topov ter sipal okrog nas dež granat in krogel! V noči, gazeč po blatu skozi točo krogel, smo iskali uboge ranjence, prinašali tolažbo umirajočim ter pokopavali mrtve. Kolikokrat smo se v jutru vračali utrujeni in zmučeni v taborišče — z bolestjo v srcu, kajti od daleč je bilo slišati srce pretresujoče klice ranjencev, do katerih nam ni bilo mogoče priti, ker so ležali preblizu sovražnih okopov! — Ali Vam naj pripovedujem tudi o delu, ki smo ga večkrat opravljali: namreč mrtve, ki so že čez mesec ležali na bojišču, na stotine, — tudi posamezne ude! — pobirati ter jih v nezimerne grozne jarke polagati in zagrebsti? Poleg teh žalostnih slik najdemo druge, sicer tudi strašne, vendar tolažljive ob-

enem. V nekem tri kilometre od bojne črte oddaljenem lazaretu sem bil tri tedne bolniški strežnik. Marsikatero noč so prinesli do 400 ranjencev. Ubogi dečki! Kolika potrpežljivost, vdanost in junaštvo se najde pri mnogih in s kako vzvišeno preprostostjo gledajo mnogi smrti v obraz! V 14 dneh jih je umrlo nad 140 v mojem naročju. Vsi so bili hvaležni za

O. Baetman kot desetinik-bolniški strežnik.

versko tolažbo in mnogi mi je rekel: „Gospod župnik, objamite me, preden umrjem! In po vojski obiščite, ako hočete, mojo ženo ter mesto mene objamite moje otroke!“

Čez nekaj časa so me protin, mrzlica in griža z vsemi svojimi dodatki (neizogibna dediščina vseh, ki so bivali v vročih deželah) vrgli za osem dni na slamnato ležišče. Temu so sledile še druge nadloge, tako da sem bil prisiljen, dati se prenesti v bolnišnico. Čez šest tednov sem se vrnil v neko mesto v

vzhodni Franciji, kjer sem bil, ko sem cel mesec stregel za legarjem obolelim, imenovan za desetnika bolniških strežnikov. Nahajam se še tu in imam 50 mož za nadzorovati in ljubiti, kar je oboje prav lahko; morem Vam zatrditi, da so mi zelo hvaležni. — Kar se tiče verske tolažbe, katero mi Bog deli v obilni meri, sedaj še ni čas o tem govoriti. Po vojski bom mogoče eno ali drugo opisal v „Odmevu“.

Apostolski vikarijat Transvaal.

(Novoimenovani apostolski vikar, škof Cox, O. M. I., piše iz katoliških misijonov v Johannesburgu naši generalni voditeljici kratko pred izbruhom svetovne vojske:)

Blagovolite oprostiti, da Vam pišem v angleškem jeziku. Rad bi se Vam in Vaši Družbi zahvalil za tolikokratno raznovrstno podporo, katero ste naklonili našemu misijonu, zlasti za misijon domačinov v Vleeschfonteinu.

Od časa svojega prihoda v Transvaal sem mogel z božjo pomočjo misijon razširiti in izboljšati njegov gmotni položaj. Toda to je izčrpalo sredstva našega vikarijata in našega misijona. Misijona domačinov nismo zanemarili. Ustanovil sem v Vleeschfonteinu samostan ter ga izročil sestram sv. Družine, ki bodo oskrbovale šolo in skrbele zlasti za žensko izobrazbo.

Nadalje sem se dogovarjal s križevskimi sestrami, da bi prevzele misijonsko delo velike naselbine domačinov v Pretoriji. Podale se bodo tja meseca januarja 1916. Vendar do sedaj še ni tam nobenega poslopja. Sestre nimajo denarja za stavbo samostana in pričakujejo, da jim mi postavimo šolo in samostan. Rekel sem jim, da mi k temu primanjkuje sredstev. Upam pa, da spravim do prihodnjega leta približno 300 funtov (7560 fr.) skupaj. Po mojem mnenju bodo poslopja stala kakih 1500 funtov (37.800 fr.). Kar se tiče posestva, ga upam dobiti s primerno lego. Šola bo služila obenem za cerkev, vendar se bo svetišče nahajalo v posebnem prostoru, ki bo zaeno obsegal tudi kor za sestre. Tam bo tudi shranjeno presv. Rešnje Telo. Ker bo veliko šolskih otrok, mora biti tudi šola prostorna.

S stavbo pa ne morem prej pričeti, dokler ne bom s plačilom na jasnem.

Drzнем se torej obrniti na Vas in Vašo Družbo s prošnjo za pomoč. Misijon hočemo posvetiti sveti Tereziji v upanju, da bo ta velika patrona molitve čuvala nad Vašimi uspehi. Ubogi domačini v naselbini nujno prosijo, da se kaj za nje

stori. Po ustanovitvi tega misijona jih upam ustanoviti še več po drugih naselbinah domačinov.

Prosim Boga, naj navdihne Vašo Družbo, da misijon domačinov v Prefekturi podpira z denarnimi sredstvi. Po prejemu Vašega odgovora bom vedel, ali mi bo mogoče, pričeti prihodnje leto z delom, da bo do januarja 1916. zgotovljeno.

Z željo najobilnejšega blagoslova ostanem Vašemu Visokorodju v Gospodu hvaležno vdani

Karl Cox,
apostolski upravitelj.

Apostolska prefektura Severna-Katanga. (Belgijski Kongo.)

Apostolski prefekt, o. Callewart C. S. Sp., piše iz Braine d'Alland 26. nov. 1914. naši generalni voditeljici sledeče:

Zanimanje, katero gojite, gospa grofica, do misijonov, mi nalaga dolžnost, poročati Vam nekoliko o svoji prefekturi. Posledice evropske vojske bodo čutili vsi afriški misijoni in kolikor zlasti nas zadeva, smo vsled navodil naših predstojnikov in z ozirom na žalostno usodo Belgije, odkoder so skoro vsi naši dohodki izvirali, zmanjšali število otrok v naših sirotišnicah. Število v teh zavodih vzgojene mladine, kateri je čas razdeljen v učenje v šoli in v delo na polju, je razmerno pičlo. Ker večidel žive od svojih poljskih pridelkov, jim bo kljub težkim časom izvečine mogoče obiskovati šolo. Kar zadeva šolo katekistov, se nam je zdelo potrebno, jo za negotov čas zatvoriti. To šolo obiskujoča mladina se ni vrnila v svoje domove, temveč se podala v misijone v Kindu in Kongolo, odkoder je prišla. Upamo, da bo to obžalovanja vredno prekinjenje pouka naših katekistov samo trenutno. Koliko dobrega more eden dober katekist storiti! Razen tega upamo obdržati vsaj one, ki so že nastavljeni v domačih vaseh; vsi so namreč pripravljene, boriti se zoper slabe časovne razmere. V Kongolo se jim je njih plača zmanjšala mesečno za tri krone in vendar niso kazali nobene nevolje zaradi tega. Pogani, ki jih poučujemo v sv. veri, nas tolažijo s svojo točnostjo, s katero prihajajo h krščanskemu nauku; število kristjanov v naši prefekturi vidno narašča in se splošno odlikuje po pridnem prejemanju sv. zakramentov.

Imamo pa tudi senčne strani. Na nesrečo ne ostanejo vsi pri svojih dobrih sklepih. Z žalostjo moramo mnogokrat gledati, kako se ta ali oni povrne k mnogoženstvu, tej grozni

rani Afrike, zoper katero se bo le tedaj moč uspešno boriti, ko jo bo prepovedala postava. Upali smo tudi nekaj časa, da se bodo nekatera dekleta res posvetila Bogu za dušni blagor svojega ljudstva; v ta namen so tudi delale nekaj časa poskušnjo. A ko je ta minila, niso želele biti preoblečene, ampak se omožiti. Ta dogodek sicer ni bil za misijonarja, ki jih je poučeval, posebno vesel; vendar bodo dekleta prejete nauke in navodila mogla s pridom porabiti kot bodoče žene in gospodinje. Saj ustanoviti dobre krščanske družine, to je naš glavni smoter.

Dospela misijonska pisma

(od 10. aprila do 10. maja 1915).

Škof Carrara, apostolski vikar, Asmara 23. marca (se zahvaljuje za denarno pošiljatev za vzgojo treh semeniščanov).

O. Gruzon, apostolski vikar, Alitiena, 23. marca (se zahvaljuje za podporo in prosi za mašne ustanove).

O. De Santi Alessandro, apost. prefekt, Brava, 9. marca.

O. Biegner, Emavs, 3. marca.

O. Sykes, apostolski prefekt, Bulawayo, 15. marca (se zahvaljuje za vsoto denarja).

O. Meyer, misijonar v Nemški Vzhodni Afriki, sedaj v Katzenthalu, Alzacija, 1. aprila.

Škof Hennemann, apostolski vikar v Kamerunu, sedaj v Limburgu, 31. marca. („Od pred izbruhom vojske obstoječih 14 glavnih postaj vikarijata z nad 200 šolami jih je danes 11 z vsemi svojimi zunanji šolami popolnoma osirotelih, oropanih svojih pastirjev in brez vsake pomoči. Kolikor nam je znano, znaša dosedaj število z njih polja delovanja pregnanih misijonarjev in misijonskih sester skupaj 68 od 99 v celoti. — O nepopisni škodi, ki se nam je povzročila deloma vsled razdejanja in ropa, deloma, ker ne moremo skrbeti sami za vzdrževanje naših posestev in poslopij, niti ne govorim. Tako znaša na primer samo škoda na postaji Engelberg okrog 150.000 mark in bo, ako se vsaj približno izračuni škoda na uničenih posestvih, čredah živine in poslopijih, daleč prekašala vsoto pol milijona mark. — Ako hočemo, da cvetoči misijon, ki je štel v preteklem letu 1914. najmanj 8500 novokrščencev ter je narastlo število kristjanov tamkaj najmanj na 34.000, za katerimi je stalo okrog 20.000 takih, ki so prosili za sv. krst, ako hočemo, pravim, da ne

trpi nenadomestljive škode, je treba, da se vse dosedanje moči dobro okrepijo. Nadalje treba kolikor mogoče novih moči ter vse storiti, da se škoda ob priložnosti popravi in se naše postojanke zopet izpopolnijo; končno je treba pa tudi že sedaj najti sredstev za mnoge in drage opreme, ki bodo potem potrebne.“).

Škof Auneau, apost. vikar, Blantyre, 12. februarja (pošilja opis razdejanja njegovega misijona v Nguludi).

Škof de Saune, apost. vikar, Tananariva, 15. marca.

O. Kraupa S. J., Katondue, 22. februarja (se zahvaljuje za podporo).

Škof Jarosseau, apost. vikar, Harar, 2. aprila.

Sestra Petitpierre, O. S. D., Kingwiliamstown, 24. marca.

Škof de Saune, Tananariva, 16. marca.

Sestra Frančiška-Alexis, Pella, 8. marca.

O. Coupé, Umsinsini, 12. marca (se zahvaljuje za denar; ima na svojem, lansko leto ustanovljenem misijonu okrog 2400 kron dolga ter mora zanj plačevati obresti; imel je preteklo leto velike izgube in pred kratkim mu je poginil konj. Bi mu li ne hotel kateri izmed čitateljev kupiti novega ali vsaj pomagati s prispevkom? Stane — 500 fr.).

Škof Delalle, apost. vikar, Durban, 31. marca. (Ta nesrečna vojska nam stori Vašo podporo tem dragocenejšo, ker so vsi pomožni viri za nekaj časa zaprti in ne smemo dela v njenem teku ustaviti. Milost nas priganja in pomnožiti moramo svoje moči, da vsem ustrezemo. Srečni se boste čutili, ako boste zvedeli, kako je Bog naše napore v preteklem letu blagoslovil. Število odraslih krščencev je od 1888 v preteklem letu narastlo na 4004; imeli smo v teku leta 660.125 sv. obhajil, medtem ko jih je bilo prejšnje leto 490.860. Vi in Vaši udje imajo doberšen del na teh uspehih, in On, ki plača obilo požirek vode, ne bo pozabil blagosloviti onih, ki nam s svojo velikodušnostjo pomagajo peljati duše k studentu večnega življenja.)

O. Le Scao, Kakamoeka, 8. marca. („Obiskala nas je grozna nesreča. 27. februarja, popoldne ob pol 3. uri, se je vnela slamnata kočja naših otrok vsled neprevidnosti enega izmed njih. V trenutku je bilo vse v plamenu! Čez eno uro je bila misijonska postaja le še kadečča se razvalina. Nič se ni dalo rešiti. Celo moj mali psiček je zgorel. A z Jobom govorim: Gospod je dal, Gospod je vzeml, Njegovo sv. Ime bodi češčeno! čeprav moram jokati proti svoji volji. Kapelica, ker krita s pločevino, je ostala nepoškodovana. Tam bivam s svojimi 95 otroki ponoči in ob slabem vremenu. — 15 naj-

manjših učencev sem poslal domov, z ostalimi smo koj drugi dan pričeli s stavljenjem nove kože. Obleka, perilo, zdravila, šolski predmeti — vsega tega nam manjka! Ne prosim novih reči, zadovoljujemo se s porabljenim. Samo usmilita se nas in pošljite nam hitro pomoč; ker trebalo bi čudeža, ako bi v tej bedi mogli zdržati v taki koloniji. Vest me sili, da pošiljam ta klic silne potrebe na Vas. Za dobrotnike se bo brala vsako leto na praznik Marijinega Imena ena sv. maša." — [Vsakovrstni darovi naj se pošljejo pod naslovom: „Za misijon O. Le Scaos“ naši Družbi. O. Le Scaos že dva meseca nima nobene mašne ustanove.]

Škof Cox, O. M. I., apostolski vikar, Johannesburg, 29. marca (se zahvaljuje za denarno pošiljatev).

O. Liekens, Benghazi, 22. aprila.

O. Correio, Nteje, 11. marca (priporoča napravo, v bodočnosti ustanavljati krščanske družine).

Škof Coll, apostolski vikar, Sta. Izabel, 9. marca.

Škof Cénec, apostolski vikar, Roma, Bazuto-dežela, 17. marca (ponavlja obljubo za gotovo število vsakoletnih sv. maš za dobrotnike Klaverjeve Družbe).

Sestra Marcela, Nagalama, 11. marca (prosi obleke za otroke in mlade katekistinje).

Škof Hummel, apostolski vikar, Cape-Coast-Castle, 18. marca (obljubi letno gotovo število sv. maš).

Škof Moury, apostolski vikar, Grand-Bassam, 27. marca (se zahvaljuje Družbi za prejetih 3029 kron 27 vinarjev in nadaljuje: „Velikokrat se je reklo, Vi ste previdnost božja za misijonarje. Res ste to v prav posebni meri zlasti sedaj. Sedanja vojska je strašna poskušnja za naš misijon in pogled v prihodnost, z ozirom na denarna sredstva, naravnost obupen“).

Škof Geyer, apostolski vikar, Kartum, 15. aprila (potrjuje prejem večje vsote denarja, ki jo naj izroči po naročilu Družbe O. Scoppaniju in O. Beduschiju).

Škof Streicher, apostol. vikar, Villa Marija, 10. marca. („Kako vzvišen praznik je bila slovesnost 7. marca! 8000 novospreobrnjenecv se je udeležilo praznika in Vaši varovanci, novoposvečeni duhovniki-domačini, so dolgo molili za Vas.“)

Škof Jarousseau, Harar, 7. aprila (se zahvaljuje za denarno pošiljatev in nadaljuje: „Dolžnost mi je, izreči Vam svojo najglobokejšo zahvalo za Vašo dobrosrčnost, s katero naš Galas-misijon podpirate, in ki je toliko več vredna, ker smo je deležni v trenutku, ko smo v nepopolni stiski“).

LISTEK

**Kraljevska podpornica misijonov v
15. stoletju.**

Znamenito za ves svet je bilo delo, ki ga je izvršil krščanski junak Krištof Kolumb leta 1492. Z njegovim odkritjem Amerike je nastopil za Evropo nov čas, čas preskovanja, in za sveto cerkev čas novega, uspešnega misijonskega delovanja.

Osemnajst dolgih let je hodil Kolumb po raznih dvorih, obiskal mnogo uglednih oseb, modrih in učenih mož, in jim predlagal svoj veliki, novi načrt. Večinoma so se le norčevali iz njega in ga imeli za pretiranega muholovca.

Zadnji čas, ko je mož že osivel, nameri se slednjič na ženo, ki mu je bila pripravljena pomagati. Ta žena je bila presvetla kraljica Izabela Španska. Vsa prevzeta velikega načrta in upanja na lep uspeh navdušeno zakliče: „Dobro, prevzamem delo za mojo lastno krono kastiljsko; zastavila bom svoje dragocenosti, da dobim za to potrebnega denarja.“ Kraljica je storila vse, kar je mogla, da pomaga Kolumbu njegov načrt izpeljati.

Tako najdemo misijonsko misel že pri zibeli prevažnega podjetja. Tako je bilo prvo veliko Kolumbovo popotovanje proti Ameriki pravzaprav misijonsko popotovanje; nagibala ga je k temu najbolj želja, da se sveta vera čezdalje bolj in bolj razširi.

Na prvih ladjah, ki so se z zlatom obložene vračale v špansko domovino, bilo je tudi nekoliko Indijancev. Te so hoteli Španci temeljito poučiti v sveti veri, pozneje pa naj bi se vrnili kot misijonarji nazaj med svoje rojake in prinesli dobrote svete vere rdečeokožcem, ki zdihujejo v najhujšem poganstvu. Izabela je bila vsa zavzeta za misijone, gorečnost za sveto vero jo je navduševala, zato je že od začetka posebno ljubila Indijance in jih imenovala svoje „ljube otroke“. Smatrala je za svojo sveto dolžnost, skrbeti za to, da ta ljudstva in ta plemena postanejo krščanska.

Obrnila se je tudi do svojega kraljevega soproga Ferdinanda, kateri ni bil toliko vnet za razširjanje svete vere, in ga prosila, naj vendar za to skrbi in pošlje zadostno število misijonarjev, škofov, svetovnih in redovnih duhovnikov

v novo pridobljene dežele. Celo papeža je prosila, naj ustanovi hierarhijo za one zapadne pokrajine, da se mlada cerkev tam utemelji in delo preobračanja utrdi.

Vpliv za misijone tako goreče kraljice se asno kaže v vseh sledečih popotovanjih v Ameriko. Ko je Kolumb nastopil svojo drugo pot v novo zemljo, spremljalo ga je že po stari apostolski navadi prvih dvanajst misijonarjev. — Dne 26. novembra 1504. (dve leti pred Kolumbom) zatisne slavna, krepostna kraljica svoje oči za ta svet, toda Izabelino ime še živi in bo vedno z nebeško svetlobo razsvetljevalo začetek zgodovine tega novega dela sveta.

Nekaj pa je vredno, da se tu posebej omeni. Kaj je nagnilo in odločilo plemenitega španskega kralja Ferdinanda, zlasti pa njegovo soprogo Izabelo, da se spomladi l. 1492. za to delo zavzameta? Edino vzvišena in zares katoliška misel, da se bo s to drzno vožnjo morebiti razširilo kraljestvo Kristusovo in se mnogim novim narodom prižgala luč sv. vere in prinesel blagoslov sv. evangelija. Bila je pobožna, katoliška misijonska misel, ki je slednjič premagala vse predsodke. To je Kolumb o poznejši priložnosti sam izrekel: „Po obrisih indijskih dežel, ki sem jih predložil Vašim Visokostim ... in potem, ko sem opisal, da toliko narodov živi v malikovalstvu, odločile so se Vaše Visokosti same kot katoliški vladarji, kot ljubitelji in razširjevalci vere, kot sovražniki Mohameda in malikovalstva in vsake krive vere, ter me poslale v te dežele, da spoznavam njihove knjige in narode, pa tudi način, kako bi se dali izpreobrniti k naši sveti veri.“ Nov dokaz k temu nahajamo v besedah, s katerimi se je kraljevi par nekdanj sam izrazil, da bi namreč k novo odkritim deželam še drugih iskal, samo da bi se s tem pridobivanjem sveta vera bolj na daleč razširila.

Glasovi iz kroga čitateljev.

Neki na bojišču se nahajajoči prijatelj misijonov piše: „Ker me je Gospod vojskinih trum v zadnjih bojih varoval v vseh nevarnostih, Vam pošiljam majhen milodar (bilo je deset mark. Bog povrni!) za Vaše misijone. Bog bodi tudi nadalje moj ščit in sprejmi to malenkost kot zahvalni dar!“

Plemenito nadomestilo. Neka, za svoje na bojišču se nahajajoče sinove skrbeča mati: „Pošiljam tukaj 40 kron s prošnjo, da pošljete to vsoto misijonom za odkup in krst umirajočih otrok kot nadomestilo za moje na bojnem polju v smrtni nevarnosti se nahajajoče otroke.“

N. N. Pošiljam Vam znesek 100 kron za odkup enega zamorskega otroka in botrinski dar dvema poganskima otrokoma. Ta vsota je od gospe V. M.; ona je vdova in ima le dva sina, ki se oba nahajata na bojišču. Zato pošilja ta denar, da molite za srečno vrnitev njenih sinov; če pa padeta za domovino, da jima Bog podeli srečno smrtno uro.“

Zadnja pošta.

**Ponoven blagoslov sv. očeta Benedikta XV.
Družbi sv. Petra Klaverja.**

Za 25. julij, praznik sv. Jakoba, je poslala naša generalna voditeljica v imenu Družbe sv. Petra Klaverja svetemu očetu brzojavno vdanostno čestitko. Nato je došla na njen naslov v Zug naslednja brzojavka. To znamenje naklonjenosti našega ljubljenelega svetega očeta v teh težkih časih bo gotovo za vse člane Družbe posebne vrednosti.

Contessa Maria Teresa Ledóchowska, Zug.

Grato filiali sentimenti venerazione ed auguri Santo Padre benedice di cuore Lei e Sodalizio.

Card. Gasparri.

(Razveseljen nad čuvstvi otroškega spoštovanja in nad čestitkami, blagoslavlja sveti oče prav od srca Vas in Družbo.

Kard. Gasparri.)

Popolni odpustek,

**ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja
meseca septembra.**

Dne 9. septembra, na praznik sv. Petra Klaverja, zaščitnika Družbe.

Dne 21. septembra, na praznik sv. Mateja, apostola.

Dne 24. septembra, na praznik Marije Milosti za rešitev ujetnikov.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Nepopolni odpustek

300 dni vsakokrat, kadar član s spokornim srcem prisostvuje tridnevnic, ki jo priredi Družba pred praznikom sv. Petra Klaverja (9. sept.).

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis mistijskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu juniju 844 K 09 v.

Izdaja Klaverjeva Družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Darovi

od dne 1. do 31. junija 1915.

Za afrikanske misijone: Po preč. g. župniku J. Kalanu, uredniku „Bogoljuba“, 200 K, F. Nadlišek 1 K, J. Esih 2 K 50 v, Zalmanek in Kokalj 2 K, T. Lenard 5 K, N. N. 4 K, preč. g. župnik D. Janež nabral po nabiralniku 4 K 51 v, M. Šrap 1 K, Al. Zaplotnik za najpotrebnejše misijone 30 K, N. N. 10 K.

Za sv. maše: N. N. 2 K, A. Radič nabrala 38 K, Solar A. nabrala 26 K, A. Horvath nabrala 7 K, M. Kumprej 25 K, A. Kodrič 10 K, Fr. Sturm 2 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Po veleč. g. superiorju F. Javšovec za odkup in botrinski dar šest dečkov, ki se naj krstijo na imena: **Stanislav, Jožef, Alojzij, Frančišek Seraf., Anton Pad. in Jožef, 120 K.** Kovačič za odkup in botrinski dar 2 dečkov, **Marija-Jožef-Rajmund, Rajmund-Maria-Jožef, 50 K.**

Za katekiste: M. Kostanjevec 5 K.

Za kruh sv. Antona: N. N. 1 K, K. Mohar v zahvalo 2 K, M. Cuček 2 K 05 v, A. Solar 1 K, J. Esih 2 K 50 v kot zahvala, preč. g. J. Palir 4 K, E. Košak 2 K 24 v, J. Sedminek 1 K, Rous A. 1 K, Bakan A. 40 v, B. Rous v zahvalo 7 K, Bakan A. 1 K, Horvath J. 1 K, M. Bassa, vojak, 4 K 30 v, Trebec 50 v, L. Veis 60 v, M. Senekar 1 K, M. Zemlič 1 K, L. Žizek 20 v, B. Žnuderli 20 v, N. Zemlič 1 K, F. Zorli 20 v, F. Blatnik 1 K, F. Fakin 2 K, E. Požun 2 K, rodbina Brič 1 K, H. Požun 1 K, M. Žibret 5 K 10 v, N. N. 6 K, M. Babnik 20 v, M. Volavc 5 K, A. Zarnik 10 K, preč. g. župnik D. Janež nabral 11 K 83 v, M. Družnik 40 v, J. Rus 1 K, I. Gabrič 1 K, N. N. 1 K, N. N. 2 K, F. Kupčič nabral od celjskih dobrotnikov 8 K, A. Kot 10 K, M. Zarnik 6 K, F. Grmovnik 6 K, A. Kodrič 28 K 12 v, A. Demšar 3 K, A. Godec 2 K.

Za Klaverjev vinar: L. Podbevšek 3 K, M. Vidmar nabrala 20 K 80 v.

Za Zvezo otrok za Afriko je bilo nabranih 10 K 34 v; (natančneje glej v „Zamorskem Otroku“!)

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 9 K; je bilo nabrano po: A. Solar 4 K, A. Horvath 4 K, U. Mlač 10 K, N. Zemlič 7 K, I. Pohleven 9 K, M. Žibret 10 K, P. Vider 14 K, J. Rus 4 K, Luschin 4 K, M. Grebenc vdova 18 K, Grmovnik 2 K, Borovsky 2 K, Vehovec 7 K, F. Nosan 2 K, F. Segatin 3 K.

Za misijonsko zvezo: B. Dragaš 50 v, T. Kočever 50 v, I. Anžič 50 v, Mucej 50 v, F. Kurent nabrala 2 K 50 v, A. in J. Horvath nabrali 39 K 60 v, L. Žontar nabrala 10 K.

Za Klaverjevo Družbo: T. Lenard 5 K.

Podporniški prispevki: preč. g. župnik F. Skorjanc 3 K.

Poslano v predmetih: N. N. mnogo lasnih igel, koralje, znamke in štanijol; č. sestra Johana: srebrni papir; Fr. Nosan, A. Aljančič, Marinko, T. Zemljčič in več oseb: rabljene znamke in štanijol.

Skupna vsota 844 K 09 vinarjev.

Spomin za umrle.

Preč. o. Janez Hiller, S. J., ki je krog 30 let v misijonu Zambezi v Afriki deloval, dokler mu niso njegove moči odpovedale. Umrli je 12. junija v samostanu sv. Jožefa v Vratislavi.

„Da bo zveza razen zunanje pomoči tudi načrnavno varstvo in milost učila, teo-
limo po svoji apostolski erte-
riteti in ji damo za nebeška

varuha deviško božjo Mater
od dobrega sveta in svetega
Petra Klaverja.“

Pij X., Breve 10. junija 1904.

Družba sv. Petra Klaverja

za afriške misijone in oprostitev sužnjev

obsega različne vrste udov:

1. **Notranji udi**, tudi **sodalke** svetega Petra Klaverja imenovane. Ne gredo v Afriko, da bi tam direktno delale pri izpreobračanju zamorcev, ampak ostanejo v civiliziranih deželah, da podpirajo katoliške misijone iz daljave, s tem, da jim pridobivajo tako potrebna denarna sredstva in v ta namen živijo v žrtvah in molitvi, delu in pomanjkanju za izpreobrnjenje zamorcev v Afriki.

2. **Zunanji udi**, ki se ali čisto posvetijo podjetju, ali kolikor dovoljujejo njihove stanovske dolžnosti in druge razmere, se udeležujejo dela sodalk. Omejujejo svojo delavnost, vkolikor ta vključuje pojem „misijon“, na Afriko in delujejo v tem oziru odvisno od Družbe.

3. **Pospeševalci in pospeševalke**, ki plačajo letni prispevek 2 K (ali za celo življenje 60 K) ali pomagajo podjetje širiti, bodisi s pridobivanjem naročnikov za njene časopise, udeležencev „Misijonske zveze za Afriko“ ter „Otroške zveze za Afriko“ in s prodajanjem koledarjev in drugih Družbinih brošuric itd.

4. **Udeleženci** se udeležijo Družbe s pristopom k „Misijonski zvezi za Afriko“ z letnim prispevkom 50 v., ali če so otroci, s pristopom k „Otroški zvezi za Afriko“, z letnim prispevkom 20 v.

Misijoni Afrike imajo krepko zaslonbo pri veliki naročbi na od Družbe izdana misijonska časopisa. Ta sta: „Odmev iz Afrike“, stane letno K 1.50, natančneje glej na 2. strani ovitka. — „Zamorski otrok“, letno K 1. Izhaja v sledečih šestih jezikih: v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, laškem in ogrskem.

Prijave in naročbe, kakor darove v denarju in stvarih sprejema:

Družba sv. Petra Klaverja,
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.